

Καὶ ἡ θάλασσα ἡ πλατειά,
 δίχως μάτια, δίχως φτιά,
 ὅταν νοιώσῃ στὸ ἀργό μου βῆμα,
 ἡσυχάζει πᾶν τὸ κύμα,
 σὰν νὰ κλαίῃ!
 Ἄχ, τί κρῖμα!

Ἐστὸ λειθάδι τὸ βαθύ
 ἡ φωνή μου ν' ἀκουσθῆ,
 τὰ φαιδρὰ τὰ πεταλούδια,
 παραιτοῦνε τὰ λουλούδια
 τὰ τραγούδια!

Καὶ τὸ ρυάκι, ποῦ λαλεῖ
 παραμύθια καὶ πλαλεῖ
 ἔστην σκιάν μου, σὰν διαβαίνει,
 σιωπᾶ καὶ μένει
 καὶ δὲν κρένει.

Καὶ τὸ ἀγέρι τὸ φαιδρὸ
 εἰς τὸ φύλλωμα τὸ ἄδρὸ
 σὰν μὲ νοιώσῃ,
 δὲν μπορεῖ πλέον νὰ δώσῃ
 ἀρωμάδα τόσῃ.

Τὸν σταυρὸ τὸν ἀψηλὸ
 ἀγκαλιὰ γλυκοφιλῶ,
 τὸ μυριάκριβο ὄνομά της!
 Καὶ ἀπ' τὰ χρώματά της
 ἡ φωνή της ἡ χρυσῆ
 μοῦ φωνάζει «ἔλα καὶ σὺ
 δίπλα ἔς τὸ ξανθὸ παιδί σου
 καὶ κοιμήσου!»

Νοέμβριος 1893

Μόν' ὁ ἄγριος βορηᾶς
 κρῦος, μελανῆς θωρειᾶς,
 καλβαλάρης πάνω ἔς τ' ἄτι
 μοῦ σφουρίζει ἔς τ' αὐτὶ κάτι
 καὶ διατάττει:

«Κι' ἄν σὲ ἰδῶ βασιλεῖά, ἀετό,
 εἰς τὸν μαῦρο κόσμον αὐτό,
 τὴν χαρὰ σου στερημένος,
 εἶσαι ξένος!»

Ἐβάλ' τὸ στέμμα κατὰ γῆ·
 δὲν εἶνε χαρᾶς πηγῆ!
 Σκῆπτρον τὸ κρατοῦν καὶ οἱ λῦκοι,
 Ὅχι ἀνάκτορα καὶ οἴκοι,
 γῆ σου ἀνήκει!»

Μέσ' ἔς τὰ στήθια ἡ συμφορὰ
 σὰν τὸ κύμα πλημμυρᾶ·
 σέρνω τὸ βαρὺ μου βῆμα
 σ' ἓνα μνημα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ποτὲ τὸ πόσο σ' ἀγαπῶ,
 Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σοῦ πῶ·
 Μὲ φύλλα ἢ ἄστρα δὲν μετρίεται,
 Μὲ θάλασσα δὲν ἀπαντιέται.

Μόν' θὰν τὸ μάθης μιὰ φορὰ,
 Ὅταν σ' ἀφήκῃ ἡ χαρὰ·
 Νοῦ ἢ ζωῆ σὰν λησμονήσω
 Σὰν τρελλαθῶ ἢ σὰν θὰ σθῶσω.

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ